

celibata kao svjedočanstva ljubavi prema Bogu i braći ljudima. Što je dublja vjera, to je velikodušnija ljubav. Svećenik je pozvan da bude čovjek najnesebičnije ljubavi. Stoga Pavao VI u svom pismu državnom tajniku kardinalu Villotu, koje je objavljeno 4 veljače ove godine, piše: »Ponovno i neumorno treba naglašavati: evandeoske vrijednosti mogu biti shvaćene samo u vjeri, molitvi, pokori, ljubavi, ne bez borbe odricanja, a kadkada — bilo je tako u životu Krista i apostola — ne bez ismijavanja i prezira od strane svijeta.«

Odlučno otklanjamo neke motive zbog kojih se stavlja celibat u pitanje jer nisu do kraja domišljeni u svim svojim posljedicama. Uvjereni smo da te motive ne prihvaća ni velika većina svećenika, koji sigurno žele ostati vjerni, ni većina vjernika, koji sigurno žele imati nesebične i velikodušne svećenike. Ti motivi mogu biti vrlo dvosmisleni, često suviše zemaljski. Kad se celibat stavlja u pitanje, onda je to znak da su mnoge druge vrijednosti u Crkvi stavljene u pitanje, onda je to znak da postoji više težnja prema silaženju na široke putove negoli velikodušnost da se uspinje strmom stazom u život (Mt 7, 13—14).

BISKUPI JUGOSLAVIJE

TAJNA RIJEČI

Stojim pred NEIZMJERNIM. Priklanjam Mu se neizmjerljivim molitvenim dubinama srca. Zahvaćam prostore tišine, Mir i bezgraničnost. Gubim osjećaj prostora. Osjećaj vremena. Duša kao da prozire tijelo, prosijava u daljine. U dimenziji netvornog u kojoj je Vječno i Beskrajno — jedno.

»U početku bijaše Riječ«.

Riječ se preporađa, obnavlja u ljudskom pokušaju odjeka da osmisli ljubav. Bez zvuka. Bez akustične slike govornog napora s bojom izgovorene želje... Želja je disanje misli. Misao — ljubav: uranjanje i izranjanje u nedokučivim dubinama Smisla. Riječi.

U Tvoju smo riječ ugrađeni. Izrasli iz temelja Prapočetka. Utjelovljeni kroz iskru Božanske energije što se razdragala u prostoru svoje ljubimice duše.

Bože! Stvoritelju! Duša se razgibala u prostranstvima Riječi. Tvoja je duša molitva. I diše u odrazu Ljubavi kojemu nije potreban ljudski govor.

Moj Bog. Stvoritelj. Nedokučiva Riječ širi smisao u materiji tijela. Ozvučuje ga u dušu. Umjetnik se pretapa u tvar svoga glazbala.

Ja nemam riječi, Gospodine. Ja se odričem svojih sitnih, beznačajnih ljudskih riječi. Ja ne mislim svoje riječi.

Dišem u prostorima Riječi.

Riječ, koja je rodila dušu, daje joj dimenziju svoje vječne neizmjernosti, svoje neizmjerne vječnosti. Kao molitvu. Vraćanjem u Praljubav.

Vječna Misli, u Tvom odrazu ja nemam misli, ja ne mislim svoje misli.

Vječna Riječi, ja nemam riječi. U božanskoj ozvučenosti Smisla ja bivam jedan vid Tvojih nedokučivih, neiscrpljivih sadržaja. Ja prozirem Ljubav. A Ljubav je plamen nespontan obličjem. Vatra guta oblik preobražavajući ga u sjaj. Tvoje Riječi.

* * *

MOLIM. Sa srcem i umom. Duša poetski raspjevana zahvaća najdalji, najviši domet svoje želje. Biva molitva. Bog uranja i izranja u glazbi duše. Ima li uzvišenijih prostora nadahnuća od relacije: Bog i ja? Moje »ja« u klimi Božjeg ozračja misli Božje misli, čuti Božji život, miče se i diše...

* * *

ON — i ja: Tvorac moje duše ukorijenjen u srcu.

Izrastao iz nedosjetnih dubina predanosti. Kao Križ.

Drvo u nezaustavljenom rastu do neba htijenja — nad zemljom što strepi od Otkrivenja koje priželjkuje.

I doći će lišće Milosti i ptice nebeske s predvodnikom Duha nadvijenim nad hramom ljudske tvari.

Udostoj se, Svemogućí, primiti ovaj stan slabosti, ovu posudu predodređenu da bude kandilo poklonstva u vječnom dahu Saopćenja.

Udostoj se, Vječna Ljubavi, osmisliti ovaj prostor kao Svoju samorodnu dušu iz ovjekovječenog trenutka Dobrote.

Udostoj se, Milosrdni, zasjeniti korov i glib, potisnuti zlu travu i zatrovano cvijeće. I pijesku i suhoj žednoj zemlji dati vodu živu, bistru, vodu iz Svoga probodena boka, vodu i dar loze sa stola Žrtve u predvečerje navještanja Tvoje Crkve.

Neka padne lišće i kiša psalmom razgnjevljena: da ne bude srce suhi odbačeni plod, da ne bude lešina, cvijet bez mirisa i korijen bez snage da razgrne tlo, da se oživotvori iznad zviježđa.

Gospodine, Vječna Riječi, Bože otajstveni, — zadrži i oživi malu, nemoćnu ljudsku riječ što umije da bude — samo želja. I molitva — Tvojom milošću. I prošnja — prisjećanjem Dobrote i dara Tvoje blagoslovljene kušnje.

Oče neuporedivi. Sine Oca koji postojiš oduvijek da budeš Brat, Suputnik i Suputnik — rasti u ovom svetištu: da bude spoj Krvi i krvi, Žrtve i mesa, Srca — i njegovog molitvenog odjeka.

Bože utjelovljeni, Nevinost koja ozakonjuješ ljubav, Ljubav što ovjekovječuješ život, — razdragaj se u kolijevci ovog tijela, ove duše. Razgibaj krvotok. Obraduj pjesnika poklonom Pjesme kojoj si Ti krvi i duša.

Riječi neugasiva, nezaglušena, nestvorena, od Oca rođena, u Duhu ozvučena, — dopusti da bude Molitva.

Sada, u svakom trenutku — i u vijeke vjekova. AMEN.

A. MARIUS

HARVEY COX, KRŠĆANIN KAO BUNTOVNIK

(Preveo s engleskog Sandro Maggolini pod naslovom »Il cristiano comme ribelle«, Queriniana 1968. Izvorni naslov djela: »God's revolution and man's responsibility«, izdavač The Judson Press, III izd. 1968.)

Harvey Cox (rođ. 19. V 1929) predstavlja danas jedan od najživljih i najslušanijih glasova američanskog protestantskoga bogoslovlja. Njegova knjiga »The secular City« bila je, u ovim zadnjim godinama, u svome rodu, jedna vrsta best-sellera, i to radi predmeta koji je prikazivala, te radi jasnoće i drastičnosti s kojima je pisac imao hrabrosti očitovati svoje poglede.

U predgovoru knjizi »Kršćanin kao buntovnik« prevodilac Sandro Maggolini, profesor dogmatike i moralke na katoličkom sveučilištu Sacro Cuore u Milanu, piše kako H. Cox pripada onoj teologijskoj struji koja, polazeći od »dijalektičkog bogoslovlja« Karla Bartha, potortava temu »sekularizacije« društva i temu »smrti Boga« (str. 9). Ti posljednji izrazi mogu nam se učiniti dvoznačnima, ali oni, kod protestantskih mislilaca, svakako idu za tim da razbude svijest o značenju čovjeka i svijeta u njihovoj vlastitoj vrijednosti. Maggolini smatra da misli koje iznosi Cox u većem dijelu može prihvatiti također jedan katolik, i ako — kad se radi o katoliku — te misli mogu biti i drukčije obrazložene.

Prema Coxu, jedna od najtežih pogrešaka kršćanstva, u ovim zadnjim stoljećima, bila je ono pretjerano »produhovljenje« (spiritualizacija), koja je vjernika dovela do praktičnog otcjepljenja od svijeta u strogom smislu te riječi.